

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΙΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο εξελασιμός.

[Συνέχεια]

— Ἄλλὰ εἰς τί θεωρεῖτε ἔνοχον λοιπόν τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν; ἀνέκραξεν ὁ Γάστων ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ καθίσματός του ὡμιλήσατε περὶ ἀρπαγείσης νεανίδος, περὶ ἀπελπισίας οἰκογενείας, τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

— Νὰ σὰς τὸ εἶπω, κύριε Δελιμάνς· ἀκριβῶς τὸ παρελθὸν σάββατον περὶ τὴν πέμτην ἢ ἕκτην μετὰ μεσημβρίας ὁ μαρκήσιος, σεις καὶ ὁ κύριος Σαρμεῖλ ἀνεχωρήσατε ἐκ Παρισίων.

— Ναί, κυρία.

— Λοιπόν, κύριε, τὸ παρελθὸν σάββατον κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἢ δεσποινὶς Χρυσουγὴ Δελώρμ, ἡ θυγατὴρ ἑνὸς τῶν ἀριστῶν φίλων μου, ἡ ἀναδεκτὴ μου, κύριε Δελιμάνς, ἀνηρπάγη θρασέως.

Ὁ νέος ἠγέρθη καὶ ἔστη τρέμων, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἀπῆλαμψε.

— Ἀτιμία! ἀνεφώνησε. Καὶ τολμῶσι νὰ κατηγορήσωσι τὸ μαρκήσιον Βερβεῖν διὰ κακούρηγμα, συνένοχοι τοῦ ὁποίου παριστάμεθα ὁ Σαρμεῖλ καὶ ἐγώ! Κυρία μαρκησία, εἶναι ἀθλία καὶ ἀνανδρὸς συκοφαντία.

Τόση δὲ ἦτο ἡ ἀγανάκτησις τοῦ νέου, ὥστε ἡ μαρκησία οὐδεμίαν πλέον ἠδύνατο νὰ διατηρήσῃ ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἦτο ἀθῶος. Ἀμέσως δὲ ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν.

— Πραῦνθητι, κύριε Δελιμάνς, εἶπε.

— Ναί, κυρία μαρκησία, ἀλλὰ θὰ ἐνοήσατε ὅτι δὲν ἠδύναμην νὰ κρατηθῶ· πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μου, περὶ τῆς τιμῆς δύο φίλων μου, τοὺς ὁποίους δικαιοῦμαι καὶ ὀφείλω νὰ ὑπερασπίσω ἀπόντας!

— Εἶμαι ἤδη πεπεισμένη ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶναι ἀθῶος. Ἐλα, κάθησε νὰ ἐξηγηθῶμεν. Συνέβη λάθος, ἀλλὰ θὰ ἐνοήσετε πῶς ἐγίνε αὐτό. Μόλις ἔμαθε ὁ ἀτυχῆς πατὴρ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς θυγατρός του, παρᾶφρων ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀπηλπισμένος ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸν ἔνοχον, ἐπειδὴ δὲ γνωρίζει ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα του, φυσικῶς αἱ ὑπόνοιαι του ἐστράφησαν ἐναντίον του παρευθῆς· καὶ τὰς ὑπονοίας αὐτὰς μετέτρεψαν εἰς βεβαιότητα ἢ αἰφνῆδως ἀναχώρησις τοῦ κυρίου Βερβεῖν κατὰ τρόπον ὅπως μυστηριώδῃ καὶ ἡ σύμπτωσις τῆς ἡμέρας καὶ τῶν ὥρων. Ὁμολογήσατε, ὡς ἐγώ, κύριε Δελιμάνς, ὅτι ὁ ἀτυχῆς πατὴρ, τεταρραχμένος ὑπὸ τῆς θλίψεώς του, ἠπατήθη ὑπὸ τῶν φαινομένων.

— Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐκτός πάσης ἀμφιβολίας.

— Ἴσως. Καὶ μήπως τάχα δὲν ἐδικαι-

οὔτο τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ προσθέσῃ μίαν ἔτι ἀνοσιαν εἰς τόσας ἄλλας;

— Πρόκειται ἤδη περὶ τιμῆς, κυρία μαρκησία. Ναὶ μὲν ὁ Ἀδριανὸς ἐφέρθη ὡς ξεμυαλισμένος, διήγαγε κακὸν βίον, ἐξώδευσε μωρῶς τὰ χρήματά του καὶ κατεστράφη, ἀλλ' ἡ τιμὴ του εἶναι ἀκεραία καὶ οὐδεμίαν φέρει κηλίδα τὸ ὄνομά του.

— Ἀγαπητὴ Γάστων, διδάσκεις ματαίως· καὶ ἐγὼ συμφωνῶ μαζὶ σοῦ.

— Γνωρίζω, κυρία μαρκησία, ὅτι εἴσθε αὐστηρά, αὐστηροτάτη, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν καρδίαν καὶ τὴν τιμὴν, ἀλλὰ εἴσθε καὶ ἐπιεικῆς διὰ τὰ ἐλαφρά μας ἀμαρτήματα καὶ τὰς ἀδυναμίας μας· ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦσθε πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἀδριανοῦ, πρέπει νὰ τὸ μάθωσι καὶ ἄλλοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς, ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ποτὲ δὲν ἐκηλίδωσε τὸ ὄνομά του καὶ διὰ τοῦτο ἔχει ὑψηλὰ τὸ μέτωπον.

»Σὰς εἶπον ὑπῆρχεν αἰτία ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Παρισίων καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθές. Ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἀποκαλύψω τίποτε μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐπειδὴ κατηγορήσαν ἐπὶ ἀτίμῳ πράξει τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν καὶ ἀπέναντι τοιαύτης κατηγορίας δὲν δύναμαι νὰ σιωπήσω, πρέπει, κυρία μαρκησία, ὅχι δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ δι' ἄλλους νὰ σὰς δώσω ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ μαρκησίου. Κρατῶ ἔγγραφο, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὐρήτε τὴν ἀπόδειξιν ταύτην.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ ἔγγραφο ἐνεχείρισεν αὐτὸ τῇ μαρκησίᾳ.

Ἦτο τὸ πρακτικὸν τῆς μονομαχίας καὶ τῶν ταύτην προκαλεσάντων λόγων, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τεσσάρων μαρτύρων.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀναγνώσετε, κυρία μαρκησία, προσέθηκε ὁ νέος· ἀναγνώσατε καὶ θὰ μάθετε τὰ πάντα.

Ἡ κ. Δεμονπεραὶ ἀνέγνω ταχέως, πολλὰς βαλῦσα ἐν τῷ μεταξύ ἀναφωνήσεις.

— Ἄ! τῶρα ἐννοῶ! ἀνέκραξεν. Ὁ ἀτυχῆς μαρκήσιος εἶναι τραυματίας καὶ ἴσως θνήσκει ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐνῶ θεωρεῖται ὡς ἀθλιος.

— Ἐπὶ δύο ἡμέρας διετελέσαμεν ἐν ἄκρῃ ἀνησυχία ὁ Σαρμεῖλ καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Γάστων· σπεύδω ὅμως νὰ σὰς καθησυχάσω, κυρία μαρκησία, λέγων ὅτι δὲν διατρέχει ἤδη ἡ ζωὴ του κίνδυνον. Σήμερον τὴν πρωίαν εἶχεν ἀρκοῦσαν δύναμιν, ὥστε νὰ τὸν σηκώσωμεν ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ ξενοδοχείου καὶ δι' ὅλων τῶν ἀπαιτουμένην προφυλάξεων νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τῆς κυρίας Γοντρύ, εἰς τὸ μέγαρον τῆς Cerisaie· τότε δὲ μόνον ἐνόμισα ὅτι ἠδύναμην νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους. Ἄλλ' ὁ Σαρμεῖλ θὰ μείνῃ πλησίον τοῦ φίλου μας, εμεῖναμεν δὲ συμφωνοὶ νὰ ἐπιστρέψω καὶ ἀντικαταστήσω αὐτόν, ἐὰν ἠναγκάζετο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους, μολονότι ἐγώ, καὶ ἂν ὀλίγας ὥρας μόνον ἐπρόκειτο νὰ μείνω πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, θὰ μετέβαινον εἰς τὴν Cerisaie. Χωρὶς νὰ περιμείνω πότε θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Σαρμεῖλ.

— Θὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν κλινήρης;

— Ὡς εἶπεν ὁ ἰατρός, πρὶν ἢ παρῆλθῃ,

μὴν δὲν θὰ δυνηθῇ ὁ Ἀδριανὸς νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ.

— Μέχρι τότε ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θ' ἀνεύρωμεν τὴν Χρυσουγὴν.

— Τότε, κυρία μαρκησία, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς;

Ἡ κυρία Δεμονπεραὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε Γάστων, ἀπεκρίθη, δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω τίποτε· φεῦ! εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὑπάρχουσιν ἄπειρα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ μάθετε ἀκόμη. Ἀφοῦ ἐγίνε γνωστὴ ἡ ἀθωότης τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν, δὲν θὰ παραπλανηθῶσιν οἱ καταγιγόμενοι ν' ἀνεύρωσι τὸν ἀπαγωγέα εἰς τὰς ἀναζητήσεις των. Εἰς μόνος ὑπάρχει ἔνοχος καὶ εἶναι γνωστὸς ὁ ἄθλιος οὗτος.

»Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ σὰς διαβεβαίωσω, κύριε Δελιμάνς, εἶναι ὅτι ἡ μονομαχία αὕτη, ὅσον καὶ ἂν ἦναι λυπηρὰ καὶ ἀξιοθρήνητος, ἐξωμάληνε τὰς μεγαλείτερας δυσχερείας, αἱ ὁποῖαι ἠδύναντο νὰ παρεμβάλωσι πρόσκομμα εἰς τὸν γάμον τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν μετὰ τῆς Χρυσουγῆς. Σὰς ἐπιτρέπω δὲ νὰ ἀνακοινώσετε τοῦτο εἰς τὸν φίλον σας, ἐὰν δύναται νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν θεραπείαν του.

»Δύναμαι προσέτι νὰ σὰς εἶπω — καὶ τοῦτο νὰ μείνῃ μεταξύ μας — ὅτι ἡ Χρυσουγὴ, ἡ ὁποῖα εἶναι ὠραιότατη καὶ χαριεστάτη νέα, εἶναι συνάμα καὶ πλουσιωτάτη. Ναὶ μὲν ὁ κύριος Λατραδ εἶναι, ὡς φαίνεται ἐκατομμυριούχος, ἀλλὰ λόγῳ περιουσίας ἡ Χρυσουγὴ ἀμιλλᾶται μετὰ ὑπεροχῆς πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀδέλαν Λατραδ, τὴν ὁποῖαν ἀτυχῶς δὲν γνωρίζω.

»Τῶρα ὅτε ἐτελείωσεν ἡ σπουδαία συνομιλία μας, κύριε Δελιμάνς, δὲν μοῦ ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ νὰ σὰς παρακλέσω νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε τὸ ἔγγραφο αὐτό.

— Δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ μόνον, κυρία μαρκησία· ἐνδέχεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ γείνη χρῆσις αὐτοῦ, καὶ δὲν ἠξέυρω ἐὰν δικαιοῦμαι, ἐὰν δύναμαι...

— Ὁρθῶς ὁμιλεῖτε· οὐδ' ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα δύνασθε νὰ μοὶ ἀφήσετε τὸ εἰρημένον ἔγγραφο, εἰς ἐμὲ δὲν ἀρκεῖ ἀπλοῦν ἀντίγραφον.

— Τότε, κυρία μαρκησία, τὰ πάντα διορθώνονται. Ἄμα φθάσω εἰς τὴν οἰκίαν μου θὰ τὸ ἀντιγράψω, καὶ τὸ ἀντίγραφο θὰ σὰς πέμψω αὐριον τὸ πρωί.

— Εὐχαριστῶ.

Ὁ νέος ἠγέρθη.

— Προτοῦ ἀπέλθω, κυρία μαρκησία, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἔλθω καὶ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀναζητήσεων σας πρὸς ἀνεύρωσιν τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς.

— Ναί, ναί, ἐλάτε. Ἄλλως, ἄμα μάθω τι, θὰ σὰς ἀνακοινώσω.

Καὶ θλίψασα τὴν χεῖρά του προσέθηκε:
— Χαίρω πολὺ ὅτι σὰς εἶδον, κύριε Δελιμάνς, καὶ λογιζομαι εὐτυχῆς δι' ὅσα μοὶ εἶπατε. Καλὴν ἐντάμωσιν.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, κυρία μαρκησία! εἶπεν ὁ νέος.

Καὶ ἀπῆλθεν.

ΚΕ'

Νέον πρόσωπον.

Είχεν ἤδη σημάνει ἡ δεκάτη πρωϊνὴ ὥρα. Ἀπὸ δύο περίπου ὥρων ὁ κ. Βάν Ὅσσην εἰργάζετο μόνος ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ. Μολοντί ἐγκατέστη ἐν Παρισίαις ἀπὸ πολλῶν ἱτῶν, δὲν εἶχεν ἀποσυρθῆ παντάπασιν ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ ζωῆς, διότι διὰ τῶν φροντίδων αὐτοῦ συνέστη ἐν Παρισίαις σπουδαῖον τραπεζιτικὸν κατάστημα, ὑποκατάστημα τοῦ μεγάλου ἐν Ἀμστελοδάμῳ οἴκου, καὶ ἦν αὐτὸς ὁ πρῶτος διοικητὴς τῆς νεοσυστάτου Τραπεζίτης. Ἄλλως δὲ καὶ δὲν εἶχεν ἀποχωρίσει τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς δολανδικῆς οἰκονομολογικῆς ἐταιρίας, ἧς ἡ ἐταιρικὴ ἐπινομιμία ἦν «Βάν Ὅσσην καὶ συνατροφία.»

Ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἐκρούσθη ἡρέμα.

— Ἀνοιξατε, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἐνεφανίσθη θεράπων.

— Ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Δούρκετ, μοι εἶπε νὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον Βάν Ὅσσην ἐὰν δύναται νὰ δεχθῆ, εἶπεν ὁ θεράπων.

— Πῶς; ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ διαπρεπὴς τραπεζίτης, ἀλλ' ἄς εἰσέλθῃ ἀμέσως.

Καὶ θείσ τὸν κάλαμον ἐπὶ τοῦ γραφείου ἀπόθησε τὰ ἐγγραφα καὶ ἠγέρθη.

Ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Δούρκετ ἐνεφανίσθη. Ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ξανθὸς καὶ ἐφαίνετο τριάκοντα πέντε ἐτῶν περίπου. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐνέφαινε νοσημοσύνην, τὸ δὲ ζωρὸν βλέμμα του ἐξέφραζεν εὐκρινεῖαν καὶ χρηστότητα. Ἦτο λιαν κομφῶς ἐνδεδυμένος καὶ μεθ' ὄλην τὴν ὀλίγην φυσικὴν αὐτοῦ τραχύτητα τό τε παράστημα καὶ οἱ τρόποι του ἐδείκνυον ἄνδρα εὐγενῆ.

Ὁ κ. Βάν Ὅσσην προῦχώρησε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐπισκεπτομένου αὐτόν. Ἡ δεξίωσις ἦν εὐκρινεστάτη, καὶ ἐκ τῆς σπουδῆς τοῦ τραπεζίτου ἐνόησε τις ὅτι ἐθεώρει οὗτος ὡς φίλον τὸν νέηλον.

— Ἀγαπητὴ κύριε Δούρκετ, εἶπεν, αὐτὸ εἶναι πραγματικὴ ἐκπληξίς, εὐάρεστος, περιττὸν νὰ τὸ εἶπω τοῦτο. Καὶ λοιπὸν, ἔτσι δὲ ἀναχωρεῖς ἐκ Νέας Ὑόρκης καὶ φθάσεις εἰς Παρισίους, χωρὶς νὰ προειδοποιήσης ἐμείνους οἱ ὅποιοι ἐνδιαφέρονται δι' ἐσέ, τοὺς φίλους σου, ἐννοῶ;

— Ἀπεφάσισα ἔξαφνα ν' ἀναχωρήσω.

— Εἰπέ λοιπὸν καλλίτερον ὅτι ἠθέλησες νὰ με καταλάβῃς ἀπρόοπτος ἠμποροῦσες νὰ τηλεγραφήσης.

— Ἀληθῶς, ἠμποροῦσα...

— Βεβαίως ἠμποροῦσες καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἐφθασες εἰς τὴν Χάβρην; ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σε μαλώσω διὰ τοῦτο. Ἄς καθήσωμεν πρῶτον. Τώρα εἰπέ μου, ἀπὸ πότε εὐρίσκεσαι ἐν Παρισίαις;

— Ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις τὴν ὁποίαν κάμνω εἶναι ἡ ἰδική σου, κύριε; ἐφθασα χθὲς τὸ ἑσπέρας.

— Ἐλησμόνησες τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπόσχεσίν σου, νὰ ἔλθῃς δηλαδὴ νὰ μοι ζητήσης φιλοξενίαν. Γνωρίζεις ὅμως κάλλιστα ὅτι θὰ σὲ ἐδεχόμεν προθυμότατα.

— Ναί, κύριε, ἀλλ' ἐφθασα τὴν νύκτα ἀργά· ὥστε δὲν ἠδυνάμην εὐπρεπῶς νὰ πασιασθῶ· κατέλυσα λοιπὸν εἰς τὸ Μέγα Σενοδοχεῖον.

— Σκεφθεῖς ὅτι ἐκεῖ θὰ εἶχες περισσοτέραν ἄνεσιν καὶ ὅτι θὰ ἦσο περισσότερον ἐλεύθερος ἢ ὅσον θὰ ἦσο εἰς τοῦ κυρίου Βάν Ὅσσην.

Ὁ νέος ἠρυθρίασεν ὀλίγον.

— Γνωρίζω τοὺς νέους, προσέθηκεν ὁ τραπεζίτης μετ' ἀγαθότητος.

Ὁ κ. Δούρκετ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὑπομειδιάσῃ.

— Ἐρχεσαι εἰς Παρισίους διὰ σπουδαῖαν ὑπόθεσιν;

— Ὡ! Αἱ μικροδουλειαὶς τὰς ὁποίας ἔχω εἰς Γαλλίαν δὲν καθιστῶσιν ἀναγκαίαν μετατόπισίν μου ἐξ Ἀμερικῆς. Ἐκαμα ὄλον αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ἐνεκα τοῦ πόθου μου νὰ ἐπανιδῶ τὴν Γαλλίαν καὶ τοὺς Παρισίους.

— Αὐτὸ τὸ ἐννοῶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἀγαπῶ τὴν Γαλλίαν ὡς πατρίδα μου καὶ τοὺς Παρισίους, τὴν μοναδικὴν καὶ ἀπαράμιλλον πόλιν, ὡς νὰ ἐγεννήθην εἰς αὐτήν. Προτίθεσαι νὰ μείνης πολὺ ἐδῶ;

— Ἐλπίζω, κύριε, νὰ μείνω ἓνα μῆνα.

— Ἐχεις πιθανῶς ἀκόμη φίλους εἰς Παρισίους.

— Ἐνα καὶ μόνον, κύριε, καὶ αὐτὸς εἶσθε σεις, ἐπειδὴ μοι ἐπετρέψατε νὰ σὰς δώσω τὸν τίτλον αὐτόν.

— Τὸν ὁποῖον δικαιοῦμαι ν' ἀκούω. Οὐίλλιαμ, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ, διότι σὲ ἀγαπῶ εὐκρινῶς.

— Ὡ! μοι τὸ ἀπεδείξατε, κύριε, καὶ ἤλθον εἰς Παρισίους διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω καὶ πάλιν τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἐκεῖνο ὅπερ ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ μαρτυρεῖ πλέον ἢ φιλιαν. Ἄ! κύριε Βάν Ὅσσην, ἐδείχθητε δεύτερος πατὴρ πρὸς τὸν Οὐίλλιαμ Δούρκετ.

— Ἐπραξα ὑπὲρ σοῦ, Οὐίλλιαμ, ὅτι ὤφειλον νὰ πράξω ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ ἐνός τῶν ἀρίστων φίλων μου. Ἐδίστασα ποτὲ οὐδ' ἐπὶ στιγμῆν; Ὅχι. Ἀντὶ νὰ ἔχω τι διὰ τὸ ὁποῖον νὰ μετανῶ, ἀπ' ἐναντίας συγχαίρω τὸν ἑαυτόν μου. Μεγάλως ἐδικαιώσες τὴν πρὸς σὲ πεποιθήσιν μου, Οὐίλλιαμ. Διὰ τῆς ἐργασίας σου ἐπανόρθωσες ἀξιοπρεπῶς καὶ εὐγενῶς τὰ λάθη τῆς νεότητός σου· ἐνόησες τί ὀφείλεις εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐξαίρετου πατρός σου καὶ πρὸς σὲ αὐτόν. Ὁ οἶκος Δούρκετ εἰς Νέαν Ὑόρκην δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ σὺ τὸν ἀνήγειρας, τὸν ἀνεζωογονήσας καὶ εἶναι τὴν ἀνθρότερος καὶ ἀκμαιότερος! Σήμερον εἶσαι ὁ μέγιστος ἐν Ἀμερικῇ ἐφοπλιστής καὶ τὰ πολυάριθμα πλοῖά σου διασχίζουσι τὰς θαλάσσας, καμίζοντα εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου τὰ προϊόντα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν βιομηχανίας, προϊόντα τοῦ γονίμου ἐδάφους τῆς βορείου καὶ τῆς νοτίου Ἀμερικῆς· κατὰ δὲ τὰ ἔτη τῆς ἐφορίας, ὅταν ἡ Γαλλία στερεῖται σιτηρῶν, σὺ, Οὐίλλιαμ, φέρεις ἐκεῖθεν ἄρτον εἰς τὸν γαλλικὸν λαόν.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται χάρις εἰς ὑμᾶς· κύριε Βάν Ὅσσην.

— Ἦλθες καὶ μὲ ἡῦρες, σὲ ἤκουσα καὶ ἐνεπιστεῦθην εἰς σέ. Ὁ ἐν Ἀμστελοδάμῳ οἶκος Βάν Ὅσσην διέθηκε μὲν ὑπὲρ ὑμῶν κεφάλαια καὶ αἱ τράπεζαι συνεστήθησαν

πρὸς τοῦτο—ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἀπέτισες, δὲν τῷ ὀφείλεις πλέον τίποτε. Ἐγὼ δέ, Οὐίλλιαμ, ἐπληρώθην διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης σου καὶ διὰ τῆς εὐχαριστήσεως ὅτι σ' ἐβοήθησα ν' ἐπανορθώσης τὴν περιουσίαν σου.

— Τότε δὲν θὰ λησμονήσω, κύριε, τί χρεωστῶ εἰς ὑμᾶς, ὡς οὐδὲ τὴν μεγάλην ὑμῶν πρὸς ἐμὲ ἀγαθότητα, θ' ἀκούω πάντοτε τὰς συμβουλάς σας καὶ θὰ τρέφω πρὸς ὑμᾶς τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν σεβασμόν, ὁ ὁποῖος ὀφείλεται εἰς πατέρα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς περὶ τῶν αἰσθημάτων σου, Οὐίλλιαμ, διότι ἔχεις αἰσθημάτων ὡς πρέπει. Ἀλλὰ ἄς παύσωμεν πλέον ὁμιλοῦντες περὶ τοῦτου, ἄς ὁμιλήσωμεν δὲ περὶ ἄλλων. Παραδέχεσαι, αἶ; τὸ πρόγευμα τὸ ὁποῖον σοὶ προσφέρω;

— Ἐπειδὴ ἐσκέφθην ὅτι θὰ μοῦ ἔκαμεν τὴν πρόσκλησιν αὐτήν, διέταξα τὸν καιρὸν μου οὕτως ὥστε νὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν δεχθῶ.

— Κάλλιστα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ βλεπώμεθα συχνά κατὰ τὴν εἰς Παρισίους διαμονήν σας.

— Ἐὰν δὲν εἶμαι ὀχληρὸς, κύριε.

— Ὁχληρὸς! Ἀπόσυρε, σὲ παρακαλῶ, τὴν κακὴν αὐτὴν λέξιν! Δὲν θέλω μὲν νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσης εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλ' ἠμπορεῖς νὰ ἔρχεσαι ὅποτεν θέλῃς εἰς τὸ πρόγευμα καὶ κατὰ τὸ δεῖπνον.

— Μὲ κακοσυνειθίζετε! ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ νέος.

— Πρέπει νὰ προκαλέσω τὴν συγχώρησιν τῶν τραχείων κάπως λόγων μου.

— Ὡ! κύριε!

— Ἀπεφάσισες τί θὰ πράξῃς μετὰ μεσημβρίαν τῆς σήμερον;

— Ὅχι, ἀκόμη. Ἐὰν δὲν ἦσθε πολὺ ἀπησχολημένος...

— Αἶ! λοιπὸν;

— Θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ με συνοδεύσετε μέχρι τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ ἄπαξ τοῦλάχιστον.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Βάν Ὅσσην ἐγένετο αἴφνης σκυθρωπὸν.

— Ὡστε δὲν ἐλησμόνησες, τῷ εἶπε, τὸν παλαιόν μου φίλον κύριον Δελασέρ;

— Ὅχι, δὲν λησμονῶ κανένα ἀφ' ὅσους ἀγαπάτε.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κόμης Δελασέρ σὲ ἐνθυμεῖται πάντοτε, τὸ ὁποῖον φανερώνει ὅτι τῷ ἤρεσες πολὺ. Ἄλλως τε, εἶδες πόσον ἐνδιαφέρον ἐδειξεν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σου διὰ τῶν συμβουλῶν τὰς ὁποίας ἐνόμισε καλὸν νὰ σοὶ δώσῃ.

— Ἦσαν σπουδαῖαι καὶ ἐξαίρετοι αἱ συμβουλαὶ του, τὰς ὁποίας καὶ ἠκολούθησα, εὐτυχῆς δὲ θὰ λογισθῶ νὰ γνωστοποιήσω εἰς τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν, ὅτι δηλαδὴ τὰ κέρδη μου ἠῤῥησαν κατὰ ἐν τρίτον ἐντὸς ἔτους.

— Ὡραῖα! Ὁ κόμης συχνάκις μοι ὠμίλησε πρὸ σὲ καὶ περὶ τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας θὰ προσέφερες διὰ τῶν πράξεών σου, ὡς καὶ περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθης αὐτόν εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ θὰ ὑπερευχαριστεῖτο βεβαίως νὰ εἰδῇ, ἐὰν δυστυχῶς...

- Τί ; ἀπουσιάζει ;
- Ὅχι, εὐρίσκεται εἰς Παρισίους.
- Εἶναι ἀσθενής.
- Ναί, καὶ εἰς κατάστασιν, ἣ ὁποία δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τοῦ ὁμιλήσῃς.
- Ἄ ! λυπούμαι πολὺ.

Ὁ κύριος Βάν Ὅσεν διηγήθη τὴν κατὰ τοῦ κόμητος ἐπιβουλὴν καὶ πῶς ἐκινδύνευσε νὰ φονευθῆ ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν δολοφόνων.

— Καὶ εἶναι θανασίμως τραυματισμένος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δούρκετ.

— Ὅχι εὐτυχῶς, οἱ ἰατροὶ ἐλπίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος διὰ τὴν ζωὴν του.

Τότε ὁ θεράπων ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφιξίν τοῦ Γαβιρών.

— Ἄς εἰσέλθῃ, εἶπεν ὁ κύριος Βάν Ὅσεν.

— Ἐλάτε, κύριε Γαβιρών, εἶπεν ὁ τραπεζίτης. Ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Δούρκετ εἶναι κάλλιστος φίλος καὶ φίλος μου καὶ φίλος τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ, καὶ ἀκριβῶς ὠμιλοῦμεν περὶ τοῦ ἡμετέρου ἀσθενοῦς. Εἴπατέ μας γρήγορα, πῶς ἦτο σήμερον τὸ πρωί.

— Ἡ κατάστασις του δὲν μετεβλήθη πολὺ, ἀλλ' ἐὰν δὲν παρατηρῆται βελτιώσεις τις, δὲν ἠμπορεῖ κάνεῖς νὰ εἶπῃ ὅτι καὶ ἐχειροτέρευσε.

— Ἦλθε σήμερον τὸ πρωί ὁ ἰατρός Ἄλβεν ;

— Ἦτο πρὸ ἐμοῦ εἰς τοῦ κυρίου κόμητος.

— Τὸν εἶδατε ;

— Ναί, κύριε.

— Τί λέγει ;

— Τίποτε, ἀλλὰ δὲν φαίνεται ἀνήσυχος.

— Τότε θὰ εἶπῃ ὅτι ὁ ἀσθενής εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν καλὰ.

— Τί κάνετε μὲ τὰς ἀναζητήσεις σας, κύριε Γαβιρών ;

— Ἀκόμη δὲν ἐκάμαμε οὔτε ἓν βήμα πρὸς τὰ ἐμπρός, κύριε, καὶ εἶμαι διὰ τοῦτο ἀπηλπισμένος.

— Δὲν ἐχάσατε ὅμως, ὡς ὑποθέτω, καὶ τὸ θάρρος σας.

Τὸ βλέμμα τοῦ Γαβιρών ἀπήστραψε.

— Ὅθ' ἐπιτύχω, κύριε, εἶπε σκυθρωπῶς, ἄλλως θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου.

— Δὲν ἔχῃς τίποτε νὰ μοι εἶπῃς ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἐπίτηδες ἤλθον.

— Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Σὰς φέρω τὴν διαβεβαίωσιν τῶν ὅσα εἶπον περὶ τοῦ κυρίου μαρκησίου Βερβεῖν.

— Ἐπκνήλθεν εἰς Παρισίους ;

— Ὅχι, κύριε, ἀλλ' ἔμαθον παρὰ φίλου του ποῦ νὰ βασισθῶμεν. Ἄδικως κατηγορήθη ὁ κύριος μαρκησίου Βερβεῖν, ἄλλως τε ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός του.

Ὁ Γαβιρών ἔτεινε τῷ κυρίῳ Βάν Ὅσεν ἔγγραφο ἐν σχήματι ἐπιστολῆς.

— Τὸ ἔγγραφο αὐτό, κύριε, προσέθηκε, τὸ ἔφερε σήμερον τὸ πρωί εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ ἓνας ὑπῆρέτης τῆς κυρίας μαρκησίας Δεμομπεραί. Ὡ ! ἠμπορεῖτε νὰ τὸ ἀναγνώσετε, διότι δὲν θὰ φανερῶσθ βεβαίως τὸ πρᾶγμα ὁ φίλος σας, ὥστε οἱ ἀντίπαλοι καὶ οἱ μάρτυρες αὐτῶν νὰ ἔχωσι νὰ κάμωσι μὲ τὴν δικαιοσύνην.

- Πρόκειται λοιπὸν περὶ μονομαχίας ;
- Ναί, κύριε. Ἄλλ' ἀναγνώσατε καὶ θὰ μάθετε ὅ,τι συνέβη.

Ὁ κύριος Βάν Ὅσεν ἀνέγνω ὑψηλοφῶνως τὸ ἀντίγραφο τοῦ πρακτικοῦ τῆς μονομαχίας, γραφέν τῇ προτεραίᾳ ὑπὸ τοῦ Γάστωνος Δελιμάνς, καὶ εἶπε δυνατῇ τῇ φωνῇ τὰ ὀνόματα τῶν τεσσάρων μαρτύρων, ἧτοι τοῦ Ἀνδρέου Σαρμείλ, τοῦ Γάστωνος Δελιμάνς, τοῦ μηχανικοῦ Ἰουλίου Καστέλ καὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ.

— Μπᾶ ! καὶ ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ! ὑπέλαθεν ὁ κύριος Δούρκετ.

— Μήπως τὸν γνωρίζεις, Οὐίλλιαμ ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βάν Ὅσεν.

— Τὸν ἀπήνησα εἰς τὰς συναναστροφάς.

— Κάπως νὰ ὑποπτεύω περὶ τίνων συναναστροφῶν ὁμιλεῖς, ἀγαπητὲ Οὐίλλιαμ.

— Μὲ μέμφεσαι ἄρα γε ;

— Ὡ ! ἡ μωμῆ αὕτη στρέφεται εἰς τὸ παρελθόν, εἶπε ζωηρῶς ὁ τραπεζίτης.

— Τὸ παρελθόν τὴν ἀξίζει, ἀπεκρίθη ὁ νέος ὑπομειδιῶν.

— Ἐκτοτε ἐσκέφθης, φίλε μου, καὶ ἤνοιξες τοὺς ὀφθαλμούς, ἤξεύρεις ὅμως σήμερον ποίους ἀνθρώπους συναναστρέφου τότε.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἔλαβον ποτὲ ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶ κατὰ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, ὁ ὁποῖος ἐφάνη εἰς ἐμέ τίμιος ἀνθρώπος.

— Ὡ ! ὦ ! ὑπέλαθεν ὁ Γαβιρών.

— Ἀγαπητὲ Οὐίλλιαμ, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσεν ἠπατήθη ὡς τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τὸ ἐράσιμον ἐξωτερικὸν τοῦ ὑποκόμητος, ὅτι δηλαδὴ ἦτο πάντοτε φοβερός, ὑποκριτής.

— Ἀχρεῖστατος, ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ὁ κ. Βάν Ὅσεν, εἶπε μετ' ἐμφάσεως ὁ Γαβιρών.

— Τέλος εἶναι ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν δίδει τις τὴν χεῖρα ὅταν τοὺς συναντήσῃ καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπομακρύνεται μετὰ περιφρονησεως.

— Μετὰ φρίκης καὶ ἀηδίας, προσέθηκεν ὁ Γαβιρών.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὑπέλαθεν ὁ κ. Δούρκετ, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ εἶπω.

— Ἄκουσε, Οὐίλλιαμ, ἡ πρὸς τὸν Δελασέρ ἀγάπη σου καὶ ἡ φιλία τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπέδειξε καθιστῶσιν ἀνατᾶξιν νὰ μάθῃς τί μᾶς βασανίζει τώρα περισσότερον ἀκόμη ἀπὸ τὴν λυπηρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὁ κόμης. Εἰς Νέαν Ὑόρκην πολλάκις σοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς θυγατρὸς του, τῆς προσφιλοῦς του Χρυσουγῆς.

— Ναί, μετὰ ζέσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρει ὅτι τὴν ἐλάτρευε.

— Λοιπὸν, Οὐίλλιαμ, ἀπὸ ἐννέα ἡμερῶν ἢ Χρυσουγῆ ἐγένετο ἄφαντος.

— Τί, τὴν ἤρπασαν ;

— Ναί, τὴν ἤρπασαν.

— Καὶ ποῖος ;

— Ἐπειδὴ ὁ μαρκησίου Ἀδριανὸς Βερβεῖν ἀγαπᾶ τὴν Χρυσουγῆν, αἱ ὑπόνοιαι τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς ἐστράφησαν ἐναντίον τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος κατὰ παράδοξον περίπτωσιν εἶχεν ἀναχωρηθεῖ κρυφίως ἐκ Παρισίων καθ' ἣν ὥραν ἐγένετο ἡ ἀπαγωγή. Τῆς ἀποτροπῆς ὅμως ταύτης ἀπαγωγῆς δὲν συμμετέχει ὁ μαρκησίου, διότι γνωρίζομεν τώρα

ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων εἰς Βέλγιον, ἔνθα ἐμονομάχησε καὶ ἔλαβε πληγὴν εἰς τὸ στήθος.

— Τότε ὑποθέτουσιν ὅτι ἐνοχος εἶναι ὁ...

— Στάσου, Οὐίλλιαμ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ κ. Βάν Ὅσεν, ἄφησε νὰ σὲ διαφωτίσω εἰς ὅλα. Πρὸ εἰκοσαετίας περίπου ὁ κόμης εἰδέχθη ἀσθενοῦς χαρακτήρος, πολὺ ἀγαθὸς καὶ γενναῖος καὶ διὰ τοῦτο ἀπέκτησε θανάσιμον ἔχθρὸν ἔκτοτε ὅμως ὁ ἄθλιος ἐκείνος δὲν ἔπαυσε νὰ καταδιώκῃ τὸν εὐεργέτην του διὰ τοῦ μίσους αὐτοῦ, ἀδυνατῶ δὲ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἐφαντάσθη νὰ ἐκδικηθῆ τὸν κόμητα καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὑποφέρῃ. Τέλος, ἐπεσφράγισε τὰς ἀτιμίας του, διότι ἔχομεν ἀπόλυτον πεποιθῆσθαι ὅτι αὐτὸς ἀπήγαγε τὴν δεσποινίδα Δελασέρ.

— Ὡ ! ἀνεφώνησεν ὁ νέος.

— Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον, Οὐίλλιαμ, εἴμεθα ἐπ' ἰσῆς πεπεισμένοι ὅτι αὐτὸς ὠπλισε τοὺς δύο κακούργους νὰ δολοφονήσουν τὸν κόμητα.

— Ἄλλ' αὐτὰ ὅλα εἶναι φρικώδη !

— Ὁ ἄθλιος ὁ ὁποῖος διέπραξε ὅλα ταῦτα, Οὐίλλιαμ, εἶναι ὁ ὑποκόμης Σανζάκ !

— Ἀλλὰ διατί ; πρὸς ποῖον σκοπὸν ;

— Ἐκ παραφόρου μίσους ! ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρών.

— Προφανῶς τοιοῦτο τι συμβαίνει, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσεν, ἀλλὰ κάτι ἀκόμη μᾶς διαφεύγει, δὲν ἠμποροῦμεν δηλαδὴ νὰ μαντεύσωμεν τί σκέπτεται ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος. Τώρα, Οὐίλλιαμ, δύνασαι νὰ σχηματίσῃς μίαν ἰδέαν περὶ τῆς θλίψεως μας καὶ νὰ κρίνῃς ὁποῖα εἶναι αἱ ἀνησυχίαι μας.

Ἀὐτὴν τὴν ἐσπέραν συμπληροῦνται ἐννεα ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀπαγωγῆς, καὶ μὲ ὅλας τὰς δραστηρίους ἐρεῦνας τοῦ Γαβιρών εὐρίσκόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἐγένετο ἄφαντος καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν. Οἱ δύο ἀχρεῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν τὸν κύριον Δελασέρ, συνελήφθησαν μὲν, ὡς σοὶ εἶπον, καὶ ἀνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ λάθῃ παρ' αὐτῶν καμμίαν ὁμολογίαν. Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι ἀπήγαγον τὴν Χρυσουγῆν.

— Εἶμαι βέβαιος καὶ ἔχω περὶ τούτου ἀποδείξεις, εἶπεν ὁ Γαβιρών εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τοῦ τραπεζίτου.

— Ποῦ ὠδήγησαν τὴν ἀτυχῆ νεάνίδα ; τί θὰ τὴν κάμῃ ὁ ἄτιμος ὑποκόμης ; εἰς ποίους βασάνους κατεδίκασε τὴν ἀθῶαν κόρην ; εἰς ποῖον ἄγνωστον, μυστηριῶδες μέρος τὴν ἔχει κεκρυμμένην καὶ περιωρισμένην ;

— Ὡ ! ὑπέλαθεν ὁ νέος τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου θεῖς.

Καὶ ἠγέρθη διὰ μιᾶς, ὡς ἂν εἰ ὤθησεν αὐτὸν ἠλεκτρικὴ στήλη.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, Οὐίλλιαμ ; τὸν ἠρώτησεν ὁ κ. Βάν Ὅσεν.

— Ἐρωτᾶτε εἰς ποῖον ἄγνωστον μέρος ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἔχει κρυμμένην καὶ περιωρισμένην τὴν δεσποινίδα Δελασέρ ;

— Ναί.

— Λοιπὸν, κύριε Βάν Ὅσεν, ἐγὼ τὸ ἤξεύρω.

ΚΣΤ'

Αἱ δύο δεσμώτιδες.

Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ κατέλυσε ἐν δωματίῳ τοῦ ἀρχαίου τῶν κυνηγῶν ἐντευκτηρίου, μὴ καταλιπὼν τὸν Περιβόλον τῆς Ἰριδος ἀπὸ τῶν βιαίων σκηνῶν, μεθ' ἧς ἡ κόμησσα Δελασέρ ἐνεκλείσθη ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Κυριῶν.

Ὁ ὑποκόμης ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο τρεῖς ἀκόμη νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀποπειράς παρὰ τῆ νεαρᾶ γυναικὶ μετὰ παρακλήσεων καὶ ἀπειλῶν, ἐλπίζων ὅτι ἵνα σώσῃ αὐτὴ τὴν θυγατέρα τῆς θὰ συγκατετίθετο νὰ προσεταιρισθῇ εἰς τὰ σχέδιά του· ἀλλὰ τὸν ἀπέκρουσε μετὰ περιφρονήσεως καὶ μετὰ φρίκης, ἀπαξιώσασα νὰ τῷ ἀποκριθῇ.

Ὁ ἄθλιος δὲν τῇ εἶπεν ὅτι ἤθελεν, ἀλλ' ἐκείνη ἐμάντευσε ὅ, τι αὐτὸς δὲν ἐτόλμησε μεθ' ὅλην τὴν θρασύτητά του νὰ τῇ εἴπῃ τὴν διεφώτισεν ἢ αἰσχρὰ ἐκείνη ἐπιστολῇ, ἣν ἐν τῇ παραφροσύνῃ του ἐστοχάσθη ὅτι θὰ ἔγραφε. Καταστραφεῖς ἀπὸ πολλοῦ καὶ τῶν πάντων στερούμενος ἐπωφθαλμία τὴν μεγάλην τοῦ κόμητος Δελασέρ περιουσίαν, ἀλλὰ διὰ ν' ἀρπάσῃ αὐτήν, ἡ τελευταίον μέρος αὐτῆς, ἔπρεπε νὰ δολοφονήσῃ τὸν κόμητα καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ κακούργημα τοῦτο συνένοχον. Τότε δὲ ἐνοχοποιημένη αὐτὴ ὑπὸ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ἰδίᾳ χειρὶ ἔγραψε, θὰ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν διάκρισιν του, θὰ ἀπέβαινε δούλη του καὶ θὰ τὴν ἐξηνάγκάζε νὰ γίνηται σύζυγός του. . . Ταυτοχρόνως ἐνήργει παρὰ τῷ μαρκησίῳ Βερβεῖν καὶ κατόπιν συμβάσεως αὐτῶν οἰαζόμενοι θὰ συνέζευγνύετο ὁ μαρκησίος τὴν Λουκιάν Δελασέρ.

Ἄλλ' ἡ κόμησσα ἀνετριχία ὑπὸ φρίκης καὶ ἠσθάνετο ὅτι τὸ πᾶν ἐξηνίστατο κατ' αὐτῆς, διαλογιζομένη ὅτι ὁ ὑποκόμης ἡδύνατο, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμῇ, νὰ ὑποθέσῃ αὐτὴν τοσοῦτον οὐτιδανὴν καὶ ἀποτρόπαιον, ὥστε νὰ τείνῃ οὐς εἰς τὰς καταχθονίους ταύτας ἐνεργείας.

Τὸ σχέδιον τοῦ ὑποκόμητος ἦτο πράγματι ἄριστα συνδεδασμένον. Ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη Νοαρμὸν εἶχε νυμφευθῆ κατὰ τὸν θεσμόν τῆς κοινότητος τῆς περιουσίας, ἀποκαθίστατο κληρονόμος μετὰ θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς ὀκτῶ περίπου ἑκατομμυρίων, διότι ἡδύνατο τις νὰ ὑπολογίσῃ τὴν αὕξησιν τῆς περιουσίας ἀπὸ τοῦ γάμου καὶ ἐπέκεινα εἰς δέκα περίπου ἑκατομμύρια. Βεβαίως δὲν ἦτο ἀξιοκαταφρόνητος χῆρα ὡς ἡ κόμησσα Δελασέρ, καὶ ὁ ὑποκόμης ἡδύνατο ν' ἀποπειραθῇ τι καὶ νὰ διατρέξῃ κινδύνους νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν ἀποβλέπων ἤλπισε πέοαν τοῦ δέοντος ἐπὶ τὴν κόμησσαν, ἥς τὴν ἀντίστασιν ἐνόμισεν ὅτι κατέβαλεν, ἐπιτηδεῖως κινήσας τὰς ἴνας τῆς μητρικῆς αὐτῆς στοργῆς, καθ' ἧς τὴν ἀφῆκε νὰ παλαίῃ.

Οὐδὲ κἄν ἐσκέφθη ὅτι αἱ δύο αὐτοῦ συνένοχοι, οὓς ἐπεφόρτισε νὰ δολοφονήσωσι τὸν κόμητα Δελασέρ θ' ἀπετύγχανον τοῦ σκοποῦ αὐτῶν· ἄλλως δὲ τοσοῦτον ἐμελετήθη τὸ πρᾶγμα, τριαύτας ἔδωκεν ὁδηγίας, τόσοσιν καλῶς συνενεχθήσαν περὶ τοῦ τρόπου καθ'

ὃν ἐμελλε νὰ διαπραχθῇ τὸ κακούργημα, ὥστε δὲν παρεδέχτο ὅτι ἦτό ποτε δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ ὁ κόμης ζῶν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν δολοφόνων του, πικρῶ δ' ἔτι ὀλιγώτερον ὅτι ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης θὰ συνελαμβάνοντο.

Ἦτο τόσοσιν πεπεισμένοι ὅτι τὰ πράγματα θὰ συνέβαινον ἐν τῇ ὁδῷ Ροσέ ὡς εἶχεν εἰπεῖ τοῖς συνένοχοις του, ὥστε οὐδὲν κἄν ἀνησυχίαν ἠσθάνετο ὡς πρὸς τοῦτο. Αὐτὸς ἐθεώρει ἤδη ὡς νεκρὸν τὸν κόμητα.

Ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης ὤφειλον εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς τῶν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν Περιβόλον τῆς Ἰριδος, ὅπου θὰ τοῖς εἶδεν ὁ ὑποκόμης πεντακόσια εἰς ἕκαστον φράγκα μετ' ἑλπίδος καὶ περαιτέρω ἀμοιβῆς καὶ θὰ ἀπῆρχοντο εἰς Βέλγιον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Γερμανίαν.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ κόμης ἦτο ἡσυχος ἐκ τοῦ μέρους τούτου, ἡμυχάνει καὶ ἐταράσσετο σφόδρα ἕνεκα τῆς φοβερᾶς πρὸς τὴν κόμησσαν πάλης του.

Ἦλπιζε πάντοτε ὅτι θὰ κατίσχυεν, ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐνέειδεν αὐτῇ· ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ ὑποχωρήσῃ, ἔπρεπε δὲ νὰ ὠθήσῃ τὰ πράγματα μέχρις ἐσχάτων. Ἐπειδὴ ἔκρινε συνेतὸν νὰ μὴ ἐμφανισθῇ ἐν Παρισίοις· ἀπέστειλε δι' ἐπιτηδῆς ἀνθρώπου εἰς Ἐρμὸν τέσσαρας ἐπιστολάς πρὸς τέσσαρας ἐκ τῶν φίλων του, οὓς μετὰ προσοχῆς ἐξέλεξεν ἐκ τῶν ἐκδεδιητημένων νέων, οὓς ἐγνώριζεν· οἱ τέσσαρες δ' οὗτοι ἦσαν οἱ προσκεκλημένοι, περὶ ὧν ἐποιήσατο λόγον τῇ κομήσῃ.

Ὁ ἄθλιος παρεσκευάζε πρὸς ἐκτέλεσιν τὸ τρομερὸν ὄραμα, δι' οὗ ἠπειλήσε τὴν ἀτυχῆ μητέρα.

Ἡ κόμησσα δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὴν Σημαδεμένην, εἰς ἣν ἦτο εἰδικῶς ἀνατεθειμένη ἡ φρουρῆσις τῆς Χρυσουγῆς, δεσμοφύλακα αὐτῆς ἔχουσα τὸν Κοκάς. Ὁ ἀγρικώτατος καὶ ἀχρεῖος συνάμα οὗτος ἀνθρωπος ἦτο ἀντάξιός τῆς συζύγου αὐτοῦ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνέπνευσε μέγαν τρόμον εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις ὅμως καθυσάχασε μετ' οὗ πολὺ, σκεφθεῖσα πᾶν ὀρθῶς ὅτι οὐχὶ παρὰ τοῦ κτήνους τούτου, ἀλλὰ παρὰ τοῦ κυρίου του μόνον εἶχε νὰ φοβηθῇ τι.

Τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν ἠέλησε νὰ φάγῃ συναισθανομένη ὅμως ὅτι πρὸς χάριν τῆς θυγατρὸς τῆς εἶχεν ἀνάγκην νὰ διατηρῇ τὴν ἐνεργητικότητα καὶ πάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν τροφήν, ἣν τῇ ἐκόμιζεν ὁ Κοκάς. Ἐχουσα ἀνατεθειμένης πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς τὸν Θεόν, ὅστις δὲν ἡδύνατο νὰ ἐγκαταλίπῃ αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα τῆς, ἀνέμενεν ἐγκαρτερούσα τὴν παντοδυναμίαν του ὑπὲρ αὐτῶν, μολοντί καὶ κατετρυχέτο ὑπὸ φρικαλέας ἀγωνίας.

Δὲν λέγομεν ὁποῖου εἶδους ἦσαν αἱ βάσανοι, ἧς ἠσθάνετο κατὰ πάσαν στιγμῇ, διότι γινώσκει ὁ ἀναγνώστης εἰς ποῖαν δεινὴν θέσιν εὐρίσκειτο, καὶ ἐννοεῖ τὴν ψυχικὴν αὐτῆς διαπάλην. Ἄχ! καὶ νὰ ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν Χρυσουγῆν, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμῇ, ἵνα μόνον ἀναλλάξῃ πρὸς αὐτὴν λόγους τινάς!

Καταβάλλουσα τὴν ἀποστροφὴν τῆς ἔσχε τὸ θάρρος ν' ἀποστεινῇ τὸν λόγον πρὸς τὸν

Κοκάς, νὰ τῷ ὁμιλήσῃ καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἐν τῷ χρηματοφυλακίῳ αὐτῆς ἑκατόφραγον τραπεζικὸν γραμματίον καὶ τινα χρυσὰ νομίσματα, προσήνεγκε πάντα εἰς τὸν δεσμοφύλακά τῆς, ἵνα τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ ἴδῃ ἐπὶ στιγμῇ τὴν νεάνίδα, ἥτις ἦτο, ὡς αὐτῇ, πεφυλακισμένη ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἀλλ' ὁ Κοκάς, ὅστις ἐφαίνετο ἀκούων αὐτὴν προσεκτικῶς καὶ μάλιστα ὅτι συνεκινήθη, ἤρξατο γελῶν κακοῦθως, ὅτε αὐτὴ ἔπαυσε ὁμιλοῦσα, καὶ τῇ ἀπεκρίνατο ἀνατεινὰς ἐκφραστικῶς τοὺς ὤμους.

Ἡ κόμησσα ἐνόησεν ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ προσδοκᾷ ἢ ἐλπίζῃ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις, ὢν αἰσχρὸν τοῦ κυρίου του ὄργανον, ἦτο πειθήνιον καὶ αὐτοῦ. Καὶ ἔπειτα κἄν εἶτι εἶχεν ἀρκούντως μέγα ποσὸν ἵνα δολοφονήσῃ καὶ ἀγοράσῃ αὐτόν, τί ἡδύνατο νὰ πράξῃ; Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ δὲν εἶχε βεβαίως ἀπέλθει ἐκ τῆς οἰκίας, ἀλλ' εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἐπαγρυπνῶν εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐξέλεγχσιν τῶν διαταγῶν του. Ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου τοῦ πύργου οὐδένα θόρυβον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας ἤκουεν, ἠσθάνετο ὅμως ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν ἦτο μακρὰν καὶ ὅτι φοβερόν πρόσκομμα ἠγείρετο μεταξύ τῆς φυλακῆς τῆς καὶ ἐκείνης τῆς Χρυσουγῆς.

Αὐτὴ δὲ πάλιν ἐξεπλάγη καὶ ἐφοβήθη, ὅτε ἀποτόμως καὶ μετὰ βίας ὁ φρουρὸς αὐτῆς τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν πύργον, οὗτινος ἐκλείσει τὴν βαρεῖαν θύραν μετὰ τήσεως δὲ ταχύτητος ἐγένετο τοῦτο, ὥστε δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Σημαδεμένην ἐὰν μετέβῃ εἰς Παρισίους καὶ ἡδυνήθη νὰ ἐγχειρήσῃ τὴν πρὸς τὴν παιδαγωγὸν τῆς ἐπιστολήν. Μόλις μετὰ δύο ὥρας εἶδεν ἡ νεανὶς ἀνοιχθεῖσαν τὴν θύραν τοῦ πύργου. Ἡ Σημαδεμένη τῇ ἐκόμιζε τὴν ἐσπερινὴν αὐτῆς τροφήν. Ἐπετράπη τῇ Χρυσουγῇ νὰ διέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἐνθα πρὸ ὀλιγοῦ ἠθέλησεν ὁ ὑποκόμης νὰ πειθαυγάσῃ τὴν κόμησσαν νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολήν, ἣν γινώσκομεν.

— Ἐλα, κορίτσι μου, εἶπε μελιχίως ἡ Σημαδεμένη, ἐκάθησε νὰ φάγῃς· σοῦ ἔφερα ἀπόψε ἕνα φαγητὸ πού ἔκαμα ἐγὼ καθὼς ἠζεύρω, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ.

— Ἐχω καιρὸν, σὲ λιγάκι, ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγῆ.

Καὶ παρατηρήσασα ἀτενῶς τὴν συζυγον τοῦ Κοκάς,

— Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ εἴπῃς! ἠρώτησε.

— Πόσον εἶσαι ἀνυπόμονος, κορίτσι μου! Ἦθελα νὰ περιμένῃς αὐρίον.

— Αὐρίον; διατί;

— Μὰ τὴν πίστι μου, διὰ μίαν ιδέαν μου, νὰ ἡμπερόσω δηλαδὴ νὰ ὁμιλήσω μαζί σου περισσότεραν ὥραν.

— Ἄλλὰ τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς ἀπόψε

— Ἐὰν τὸ θέλῃς χωρὶς ἄλλο...

— Βεβαίως καὶ τὸ θέλω... Δὲν βλέπεις ὅτι εἶμαι βιαστικὴ νὰ μάθω... Εἶδες τὴν κυρίαν Δουράνδου.

— Ναί, τὴν εἶδα.

[Ἔπεται συνέχεια.]